

Sygn. akt II Ka 17/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce w składzie:

Przewodniczący: SSO Ryszard Warda

Sędziowie: SSO Magdalena Dąbrowska

SSO Michał Pieńkowski (spr.)

Protokolant: Dorota Dzięczek

przy udziale Ewy Budzińskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce oraz oskarżyciela posiłkowego G. G. (1)

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2014 r.

sprawy:

1. **D. I.**,

2. **S. Z.**

oskarżonych o czyn z art. 278 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej z dnia 3 czerwca 2013 roku

sygn. II K 226/11

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwoty po 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłat.

Sygn. akt II Ka 17/14

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Ostrowi Mazowieckiej oskarżyła D. I. i S. Z. o to, że w dniu 24 października 2008 r. w miejscowości Z., rejon O. M., wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży niezamkniętego samochodu marki A. (...) nr rej. (...) wartości 20.000 złotych na szkodę G. G. (1),

to jest o czyn z art. 278 § 1 k.k.,

Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej wyrokiem z dnia 3 czerwca 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. II K 226/11 oskarżonych D. I. i S. Z. uznał za winnych dokonania zarzuconego im czynu i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. skazał ich i wymierzył im kary po 1 roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie tych kar warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat. Sąd nakazał również zwrócić pokrzywdzonemu G. G. (1)

dowody rzeczowe wyszczególnione pod poz. 1-5 wykazu dowodów rzeczowych, orzekł przepadek dowodu rzeczowego wyszczególnionego pod poz. 7 wykazu dowodów rzeczowych oraz orzekł pozostawienie w aktach sprawy dowodów rzeczowych wyszczególnionych pod poz. 6, 8 wykazu dowodów rzeczowych. Sąd zasądził również od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w częściach równych, w tym kwoty po 180 złotych tytułem opłat. Ponadto sąd zasądził od oskarżonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego G. G. (1) kwotę 1.924 złote tytułem zwrotu kosztów związanych z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonych, który zaskarżył orzeczenie w całości i zarzucił mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, iż oskarżony D. I. w dniu 24 października 2008 r., dokonując zaboru samochodu marki A. (...) nie był właścicielem pojazdu, w sytuacji gdy zgromadzone dowody w postaci wyjaśnień oskarżonych, zeznań M. I., M. G., J. T., S. P., M. K., częściowo G. G. (1), a nade wszystko dokumentów w postaci: umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości, umowy sprzedaży samochodu S. (...) z dnia 14 września 2008 r. oraz z dnia 12 października 2008 r. obrazują posiadanie i sposób ich wydatkowania przez D. I. (w tym również fakt zakupu za nie M. (...)), zamiany aut, w wyniku której oskarżony stał się właścicielem pojazdu A. (...),

2. mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie:

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez wybiórczą i dowolną ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów, w szczególności odrzucenie wyjaśnień oskarżonych, co do zakupu przez D. I. za własne pieniądze samochodu marki M. (...) i zamiany go na samochód marki A. (...), w sytuacji gdy znajduje to potwierdzenie zarówno w zeznaniach świadków jak też ma oparcie we wnikliwie ocenionych dowodach z dokumentów (umów sprzedaży pojazdów, umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości), z jednoczesnym podzieleniem twierdzeń G. G. (1), co do zakupu busa za własne pieniądze, podczas gdy wersja ta nie posiada potwierdzenia w zeznaniach innych osób, a nadto mając na uwadze okoliczności chociażby wcześniejszej transakcji z udziałem stron, jawi się jako nielogiczna i sprzeczna z zasadami doświadczenia życiowego,

- art. 8 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez powielenie ustaleń faktycznych oraz przedstawionej analizy dowodów, rozważań nad zgromadzonym materiałem dowodowym i wyciągniętych na jego podstawie wniosków z wyroku i uzasadnienia poprzednio uchylonego orzeczenia Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej z dnia 29 grudnia 2010 r. w sprawie II K 709/09, skutkiem czego Sąd orzekający obecnie uchylił się od poczynienia własnych ustaleń, przemyśleń i oceny materiału dowodowego.

W konkluzji obrońca oskarżonego wniósł zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzucanego im czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ostrowi Mazowieckiej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonych jest niezasadna w stopniu oczywistym i na uwzględnienie nie zasługuje.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego w pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Nie ulega wątpliwości i Sąd Okręgowy w pełni zgadza się z obrońcą oskarżonych, iż oś sporu w niniejszej sprawie wyznacza prawo własności samochodu marki A. (...) w dniu jego zaboru, czyli 24 października 2008 r. Jednakże Sąd Okręgowy podziela ustalenia w tym zakresie dokonane przez Sąd Rejonowy wskazujące, iż właścicielem pojazdu w chwili jego zaboru był G. G. (1). Sąd odwoławczy podziela stanowisko Sądu Rejonowego co do rozbieżności w wyjaśnieniach oskarżonego D. I. w zakresie pochodzenia pieniędzy, które miał on przeznaczyć na zakup samochodu marki M. (...). Oskarżony początkowo podawał, iż M. (...) zakupił za swoje pieniądze (k. 25v, 73), następnie, iż pieniądze na zakup tego samochodu otrzymał od rodziców (k. 123), a w końcu wskazał, iż za pieniądze rodziców kupił S. (...), a po jego sprzedaży pieniądze przeznaczył na zakup M. (k. 198). Trudno zatem uznać, czego domaga się obrońca oskarżonych, iż w wyjaśnieniach tych nie ma sprzeczności. Oskarżony

D. I. od samego początku nie miał żadnych przeszkód aby wskazać pochodzenie pieniędzy za jakie rzekomo nabył M., a podawanie coraz to innych wersji pochodzenia tych pieniędzy wskazuje, iż wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie są rozbieżne, a tym samym niewiarygodne. W przeciwieństwie do oskarżonego pokrzywdzony G. G. (1) od samego początku konsekwentnie i jednoznacznie wskazywał, iż to on dał oskarżonemu pieniądze na zakup M..

Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonych zeznania M. I. w żaden sposób nie potwierdzają wersji oskarżonego D. I. co do pochodzenia środków pieniężnych jakie przeznaczył on na zakup M.. M. I. twierdziła bowiem jednoznacznie, iż przekazała synowi pieniądze na zakup busa, a syn prosząc ją o te pieniądze mówił co będzie kupował (k. 218). Jednakże zgodnie z ostatnią wersją podaną przez oskarżonego pieniądze te przeznaczył on na zakup S. (...), który został zakupiony w dniu 14 września 2008 r., a więc miesiąc przed zakupem M.. Tak więc oskarżony wbrew zeznaniom swojej matki nie zakupił za otrzymane od niej pieniądze M. lecz S. (...) i jej zeznania, że mówił jej, iż za otrzymane pieniądze kupi busa są niewiarygodne. Ponadto jeżeli świadek M. I. dawała pieniądze synowi na pewno przed 14 września 2008 r. na to nie mogła wiedzieć, iż syn ma zamiar kupić za nie busa gdyż pomysł zakupu busa powstał u G. G. (1) na krótko przed jego zakupem dokonanym około 10 października 2008 r.

Wersji oskarżonego D. I., iż to on był właścicielem A. (...) w chwili jego zaboru przeczy także samo zachowanie oskarżonego. Skoro bowiem od dnia 13 października 2008 r. miał on być właścicielem A. (...) na podstawie ustnej umowy zamiany to jak wytłumaczyć jego zachowanie po tej dacie polegające na dalszej pomocy G. G. (1) w sprzedaży tego pojazdu. Oskarżony D. I. jak sam wyjaśnił cały czas pomagał G. G. (1) w zbyciu A. i osobiście zamieścił ogłoszenie o jego sprzedaży na serwisie aukcyjnym Allegro podając tam swój numer telefonu. Jednakże w chwili gdy dzwoniła osoba zainteresowana on podawał numer telefonu G. (m.in. w taki sposób G. G. (1) umówił się z potencjalnym kupcem na oglądanie samochodu w dniu 24 października 2008 r.). Skoro zatem oskarżony D. I. od dnia 13 października 2008 r. uważał się za właściciela A. to dlaczego godził się na jego sprzedaż przez G. G. (1) w dniu 24 października 2008 r. bez swojego w tym udziału. Takie zachowanie oskarżonego I. jednoznacznie wskazuje, iż nie czuł on się właścicielem A. (...) w dalszym ciągu uważając za jego właściciela G. G. (1).

Trudno też zgodzić się z argumentacją obrońcy oskarżonych co do tego, iż oskarżony I. dokonując zakupu samochodu A. (...) z silnikiem benzynowym nadużył zaufania pokrzywdzonego co miało powodować nielogiczne zachowanie pokrzywdzonego polegające na kolejnym przekazaniu pieniędzy oskarżonemu. Obrońca oskarżonego nie zauważa bowiem, iż do przez cały czas oskarżony intensywnie pomagał pokrzywdzonemu w zbyciu A.. Skoro zatem przez cały czas współpracowali ze sobą w zakresie zbycia jednego z samochodów to trudno przypuszczać iż pokrzywdzony utracił do oskarżonego zaufanie w takim zakresie, iż nie powierzyłby mu kolejnego zakupu samochodu.

Dlatego też Sąd Okręgowy nie podziela podniesionego przez obrońcę oskarżonych zarzutu błędnie ustalonego stanu faktycznego w zakresie ustalenia właściciela pojazdu marki A. (...) w dniu 24 października 2008 r.

Rację można przyznać obrońcy oskarżonych, iż brak jest jednoznacznych dowodów na to, iż to oskarżony D. I. zakupił od S. M. V. w czerwcu 2008 r. i jedynie w tym zakresie ustalenia Sądu Rejonowego można uznać za dowolne. S. P. nie był bowiem w stanie jednoznacznie stwierdzić czy osobą kupującą od niego samochód był oskarżony D. I.. Niemniej jednak nawet przy przyjęciu, iż oskarżony D. I. zakupu M. (...) dokonał w dniu 12 października 2008 r. od innej osoby niż S. P. to w żaden sposób nie podważa ustaleń w zakresie przysługującego mu prawa własności samochodu marki A. (...) o czym wskazano wyżej.

Odnosząc się do zarzutu obrazy prawa procesowego stwierdzić należy, iż zarzut w zakresie obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. zmierza w zasadzie do wykazania błędu w ustaleniach faktycznych co do prawa własności przedmiotowego samochodu w dniu 24 października 2008 r. Szczegółowe omówienie co do wiarygodności wyjaśnień oskarżonego D. I., analiza zeznań występujących w sprawie świadków oraz dowodów z dokumentów zostało więc poczynione przy omawianiu zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd II Instancji nie dopatrył się uchybień w procedowaniu Sądu I instancji. Sąd Rejonowy w sporządzonym przez siebie uzasadnieniu omówił i ustosunkował się do wszystkich dowodów przeprowadzonych w niniejszej sprawie. Ocena ta uwzględnia wzajemne odniesienia poszczególnych dowodów jak również jest zgodna z dyrektywami zawartymi w art. 7 k.p.k., uwzględnia wskazania wiedzy, reguły

logicznego rozumowania oraz zasady doświadczenia życiowego. Ocena dokonana przez Sąd Rejonowy nie wykracza poza swobodną ocenę dowodów, o której mowa w art. 7 k.p.k. i jako taka zostaje pod ochroną tego przepisu. Kontrola instancyjna nie wykazała aby Sąd I Instancji przekroczył granice swobody w kierunku dowolnej oceny dowodów (za wyjątkiem daty zakupu przez oskarżonego I. samochodu marki M. (...)). Nie stwierdzono również aby doszło do nieuwzględnienia całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w toku rozprawy głównej. Nie stwierdzono także aby w rozumowaniu Sądu Rejonowego występowały błędy o charakterze logicznym lub faktycznym, które mogłyby stanowić podstawę zmiany wyroku w kierunku zaproponowanym przez obrońcę oskarżonych.

W zakresie podniesionego przez obrońcę oskarżonych zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 8 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez powielenie ustaleń faktycznych oraz przedstawionej analizy dowodów, rozważań nad zgromadzonym materiałem dowodowym i wyciągniętych na jego podstawie wniosków z wyroku i uzasadnienia poprzednio uchylonego orzeczenia Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej z dnia 29 grudnia 2010 r. w sprawie II K 709/09, skutkiem czego Sąd orzekający obecnie uchylił się od poczynienia własnych ustaleń, przemyśleń i oceny materiału dowodowego uznać należy, iż zarzut ten jest chybiony. O ile oba uzasadnienia są podobne co do kolejności omawianych dowodów o tyle w żaden sposób nie można uznać, iż Sąd meriti uchylił się od poczynienia własnych ustaleń, przemyśleń i oceny materiału dowodowego. Sąd Rejonowy podobnie jak sąd poprzednio rozpoznający sprawę uznał, iż oskarżony D. I. nie był właścicielem pojazdu marki A. (...) w chwili jego zaboru dając wiarę zeznaniom G. G. (1), a odmawiając wiarygodności w tym zakresie wyjaśnieniom oskarżonego. Obrońca oskarżonego nie zauważył, iż uzasadnienie sporządzone w niniejszej sprawie jest znacznie obszerniejsze od uprzedniego, znalazły się w nim również zupełnie nowe elementy co przeczy tezie, iż sąd nie dokonał własnych ustaleń i przemyśleń. Ponadto w toku trzeciego już postępowania przed Sądem I Instancji oskarżeni skorzystali z przysługującego im prawa do odmowy składania wyjaśnień i jedynie potwierdzili uprzednio złożone i odczytane im wyjaśnienia. Również przesłuchania świadków z uwagi na znaczny upływ czasu od zdarzenia odbywały się głównie poprzez odczytanie im zeznań składanych uprzednio. Dlatego też osobowe źródła dowodowe jakie przyszło omówić sądowi I instancji były w zasadzie identyczne jak w sprawie toczącej się pod sygn. II K 709/09. Oceniając je Sąd wysnuł takie same wnioski co do wiarygodności poszczególnych osób, a zatem oczywistym jest, iż ich ocena musiała być siłą rzeczy podobna do dokonanej uprzednio.

Wobec powyższego Sąd nie podzielił argumentów przedstawionych w apelacji przez obrońcę oskarżonych i nie znalazł podstaw do kwestionowania zarówno poczynionych ustaleń faktycznych jak i sposobu procedowania Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej. Dlatego też na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok utrzymano w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., a o opłacie na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.